ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2538	Α΄ Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν 3 Μαρτίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἐδῶ εἶνε ἡ χαρά!

«Χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1)

Χαρά! Εἶνε, ἀγαπητοί μου, μιὰ λέξι ποὺ συγκινεῖ καὶ φαιδρύνει τὴν ὄψι κάθε θνητοῦ. Γιατὶ γιὰ τὴ χαρὰ πλάστηκε ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ τὴ χαρὰ **ποθοῦμε ὅλοι**. Ποθοῦμε μιὰ ζωὴ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ἀνησυχία, ταραχή, φόβο, πόνο, κίνδυνο, ἀπὸ κάθε τι ποὺ ἐνοχλεῖ βαθειὰ βαραίνει τὴν ψυχὴ καὶ μᾶς ποτίζει κάθε τόσο πικρὰ ποτήρια.

* * *

Νοσταλγοῦμε, ἀδελφοί μου, τὴ χαρά, τὴν ἀναζητοῦμε μέσα στὸ καῦμα τῆς ζωῆς. **Θέλουμε νὰ βροῦμε τὴν πηγή της**, νὰ πιοῦμε, νὰ δροσιστοῦμε ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα νερά της.

Ἀλλά, ὦ χαρὰ ποθητή, χαρὰ γνήσια, χαρὰ ἁγνή, **ποῦ εἶσαι;** Χάθηκες; Γιατί δὲν φαίνεσαι; Γιατί οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ ἀναζητοῦν μένουν μὲ τὸ παράπονο πὼς δὲν σὲ βρίσκουν; Γιατί μὲ κάτι ἀπατηλὲς λάμψεις, μὲ κάτι ψεύτικους ἀντικατοπτρισμοὺς χαρᾶς, ξεγελιῶνται οἱ ταλαίπωροι καί, ἐκεῖ ποὺ νόμισαν ὅτι σὲ βρῆκαν, σὲ λίγο μένουν πάλι ἀπογοητευμένοι καὶ τοὺς βλέπεις μὲ τὴν ὄψι θλιμμένη; Γιατί;

√ Πολλοί, πάρα πολλοί, σὲ ζήτησαν κ᾽ ἐξακολουθοῦν νὰ σὲ ζητοῦν ἐκεῖ ποὺ βλέπουν νὰ τρέχει λαμπυρίζοντας σὰν μυθολογικὸ ποτάμι τὸ χρυσὸ μέταλλο, τὸ χρῆμα. Ὤ, λένε ἐνθουσιασμένοι, τί εὐφροσύνη! βρήκαμε αὐτὸ ποὺ ζητούσαμε· ἐδῶ νιώθουμε σιγουριά, ἐδῶ θ᾽ ἀναπαυθοῦμε· ἐδῶ, **στὸ χρῆμα**, εἶνε ἡ πηγή, ἐδῶ εἶνε ἡ χαρά….

Τὸ εἶπαν πολλοί. Τὸ εἶπε κι **ὁ Ἰούδας** τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Μὰ ἐκείνη ἡ χαρά, ποὺ ἔλαμψε γιὰ λίγο στὸ πρόσωπό του τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ μετροῦσαν τὰ μαῦρα *«τριάκοντα ἀργύρια»*, ἡ αἰσχρὴ ἐκείνη ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας, πολὺ γρήγορα μεταβλήθηκε σὲ μεταμέλεια, σὲ μελαγχολία, σὲ ἀπερίγραπτη λύπη, σὲ ἀπόγνωσι τέτοια ποὺ τελικὰ τὸν ὡδήγησε στὸ τραγικὸ τέλος, στὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης, στὴν αὐτοκτονία· καὶ τότε στὴν ὄψι, στὸ πρόσωπο τοῦ κρεμασμένου κορμιοῦ του, χαράχτηκαν γιὰ πάντα οἱ ἀπαίσιοι σπασμοὶ τῆς φρικιαστικῆς ἀγωνίας, τῆς διπλῆς ἀγωνίας του, σωματικῆς ἀπὸ τὸν πνιγμὸ καὶ ψυχικῆς ἀπὸ τὶς τύψεις.

Καὶ τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται, τὸ ξαναζοῦν ὅλοι **οἱ σύντροφοι τοῦ Ἰούδα**. Γιατὶ καὶ μέχρι σήμερα στὶς φυσιογνωμίες ἐκείνων ποὺ λατρεύουν τὸ χρῆμα βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένη τὴν κατάρα, τὴ λύπη, ποὺ ὅσο πληθαίνουν τὰ ἀργύρια τῆς ἀνομίας τόσο κι αὐτὴ ἐντείνεται καὶ αὐξάνει. **Ὁ ἄνομος παρᾶς**, τὸ χρῆμα ποὺ ἀποκτᾶται ὄχι μὲ τὸν τίμιο ἱδρῶτα τῆς ἐργασίας ἀλλὰ μὲ τὰ μύρια μέσα τῆς ἀπάτης καὶ ποικίλης ἐκμεταλλεύσεως, ὁ πλοῦτος ποὺ ἀποταμιεύει μ᾽ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ καθένας, ἀπὸ τὸν ἀδίστακτο ἔμπορο καὶ τὸν ἀθεόφοβο ἐπιχειρηματία μέχρι καὶ τὸν πεινασμένο ἀνθρωπάκο, αὐτὸ τὸ χρῆμα **πῶς ἀνταμείβει τὸν σκλάβο του;** Τὸ βλέπουμε καθαρά· ἀντὶ γιὰ χαρὰ προσφέρει λύπη σὲ ὅσους τό ᾽καναν θεό, καὶ ἀντὶ γιὰ ζωὴ θάνατο ἔδωσε καὶ δίνει στοὺς φιλαργύρους, στοὺς πλεονέκτες, στοὺς ὑλιστάς, στοὺς εἰδωλολάτρες πλουσίους τοῦ αἰῶνος μας.

Τέτοιο χρῆμα δὲν εἶνε οὔτε πηγὴ χαρᾶς οὔτε βάσι κοινωνικῆς εὐημερίας· εἶνε πηγὴ θανατηφόρος. Ἀπὸ τέτοιο χρῆμα μὴν περιμένει κανείς κανένα καλό· καμμία εὐγενικὴ χαρὰ δὲν πηγάζει ἀπ᾽ αὐτό. **Φέρνει ἐπάνω του τὴν κατάρα**. Μὴν τὸ ζηλέψετε καὶ μὴν τὸ πλησιάσετε. Γιατὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σᾶς ποτίσῃ θάνατο. Οἱ μεγιστᾶνες τοῦ πλούτου, οἱ Κροῖσοι δὲν ἔχουν χαρά, δὲν ἔχουν εὐτυχία. Ῥωτῆστε τους καὶ οἱ ἴδιοι θὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσουν. Ἕνας σύγχρονος Κροῖσος, ὁ γνωστὸς Ροκφέλλερ (1839-1937), εἶπε· Μὲ τὸ χρῆμα μπορεῖς νὰ πᾷς παντοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Παράδεισο, καὶ μπορεῖς ν᾽ ἀγοράσῃς ὅ,τι θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

√ Χαρὰ Θεοῦ, ποῦ εἶσαι λοιπόν; ἐξακολουθεῖ νὰ ρωτᾶῃ ὁ πιεσμένος ἄνθρωπος. Μήπως ἄραγε βρίσκεσαι στὶς ἡδονές, στὶς τέρψεις τοῦ σώματος, στὶς ἐλεύθερες διασκεδάσεις, στὴν ἀχόρταγη ἱκανοποίησι τῶν πέντε αἰσθήσεων; Ἡ **ἡδονή**, νά μιὰ ἄλλη θεότητα ποὺ προβάλλεται γοητευτικὴ καὶ ὑπόσχεται χαρά.

Ἡ χαρὰ ὅμως, ποὺ δίνουν οἱ ἡδονές, διαρκεῖ δευτερόλεπτα. Καὶ μετά; Μετὰ ἀκολουθοῦν ὧρες, καὶ μέρες, καὶ νύχτες, καὶ μῆνες, καὶ χρόνια ἀτέλειωτα γεμᾶτα ὀδύνη, πίκρα, στενοχώρια. «Ἄχ!» ἀκούω, «καταραμένη νά 'νε ἡ στιγμὴ ποὺ σὲ πλησίασα. Ἐσὺ μὲ τὸ πιοτό σου μὲ πῆρες στὸ λαιμό σου· μὲ μέθυσες, μὲ φαρμάκωσες, μὲ θανάτωσες…». Τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ «ἄχ!»; Καὶ μόνο ἐγὼ τ' ἀκούω; δὲν τ' ἀκοῦτε καὶ σεῖς; Βγαίνουν ἀπὸ τὰ χείλη χιλιάδων νέων, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ποὺ βασανίζονται τώρα καὶ σαπίζουν μέσα στὰ διάφορα νοσοκομεῖα. Εἶνε τὰ ἄπειρα θλιβερὰ καὶ ἀξιολύπητα θύματα αὐτῆς τῆς **ἀπατηλῆς χαρᾶς**, τῆς «χαρᾶς» τῶν αἰσθήσεων, ποὺ σὰν τρελλοὶ τὴν κυνήγησαν καὶ τὴ δοκίμασαν.

Χαρά, ποῦ εἶσαι τέλος πάντων; φωνάζουν οἱ ἄνθρωποι κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἐκφραστὴς αὐτοῦ τοῦ πανανθρώπινου πόθου γιὰ κατάκτησι τῆς χαρᾶς εἶνε καὶ ὁ μεγαλοφυὴς ποιητὴς **Γκαῖτε** (1749-1832), ὁ ὁποῖος στὸ περίφημο ποίημά του «**Ἡ χαρὰ**» ἐκφράζει αὐτὴ τὴν ἀγωνιώδη ἀναζήτησί της·

«Ζητῶ τὴ χαρὰ πότε ᾽δῶ - πότε ᾽κεῖ.
Ποῦ εἶναι; πέστε μου, ποῦ κατοικεῖ;
Τὴ ζήτησα παντοῦ, σὲ εὔθυμους χορούς,
σὲ δείπνων θαλάμους λαμπροὺς καὶ ἠχηρούς,
σὲ φῶτα, σὲ σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ·
μὰ οὔτε σ᾽ αὐτὰ βρέθηκε ἡ χαρά! ».

Καὶ λοιπόν, ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶνε παρὰ μία ***«κοιλάδα τοῦ Κλαυθμῶνος»*** (Ψαλμ. 83,7); Μάταια δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος θὰ περιπλανᾶται πάνω στὴ γῆ, θὰ ζητᾶῃ καὶ δὲν θὰ βρίσκῃ τὴ χαρά;

* * *

Ὦ ἀγαπητοί μου. **Ὑπάρχει χαρά**, χαρὰ ποὺ ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε ἐφιάλτη ποὺ πιέζει τὰ στήθη του καὶ τὸν κάνει ν' ἀγωνιᾷ. Ὑπάρχει, δόξα τῷ Θεῷ, χαρά. Πάρε, ἀδελφέ μου ὡς ὁδηγό, ποὺ θὰ σὲ ὁδηγήσῃ στὴν ἀληθινὴ ζωὴ τῆς χαρᾶς, ὄχι τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ὄχι τὶς ἡδονὲς τοῦ Σαρδανάπαλου, ὄχι τὴν ἄθεη ἐπιστήμη, οὔτε κάτι ἄλλο ἐγκόσμιο καὶ φθαρτό, ἀλλὰ πίστεψε καὶ πάρε ὡς ὁδηγὸ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν πρωτοστάτη αὐτὸν ἄγγελο πέταξε, φέρε τὴν κουρασμένη σου ὕπαρξι σὲ μιὰ ἄλλη ταπεινὴ γωνία τῆς Γῆς. Ἡ γωνία αὐτὴ δὲν εἶνε ἀνάκτορο, δὲν εἶνε πανεπιστήμιο, δὲν εἶνε χρηματιστήριο, δὲν εἶνε αἴθουσα ὅπου συνεδριάζουν οἱ μεγάλοι· εἶνε **τὸ πενιχρὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ἡ χαρά**, ἡ δική μου καὶ ἡ δική σου καὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

Γιὰ νὰ τὴ δοῦμε, νὰ τὴν ἀπολαύσουμε καὶ νὰ κατακτήσουμε ὁλόκληρη τὴ χαρά, χρειάζεται μόνο ἕνα **εἰσιτήριο**. Ποιό; **ν' ἀποβάλουμε τὸν ἐωσφορικὸ ἐγωισμό μας**.

Ἐὰν ταπεινωθῇς μπροστὰ στὸ Θεό, τότε ἀνοίγει διάπλατα ἡ κλεισμένη πόρτα τοῦ Παραδείσου καὶ θὰ δῇς τὴν Παρθένο Μαρία νὰ κρατᾶῃ στὴν ἀγκάλη της Ἐκεῖνον ποὺ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, ***«τὸ παιδίον Ἰησοῦς»*** (Λουκ. 2,27), τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ εἶνε ἡ ἐνσάρκωσι τῆς θείας χαρᾶς· καὶ τότε θ' ἀκούσῃς μύρια στόματα νὰ ψάλλουν μελῳδικὰ τὸν ὕμνο τῆς χαρᾶς, τῆς παγκόσμιας χαρᾶς, καὶ νὰ λένε αὐτὸ τὸν στίχο τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου ποὺ ἀκούσαμε ἀπόψε στὴν ἐκκλησία·

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει·
χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει» (Ἀκάθ. ὕμν. Α1).

Χαῖρε Παναγία, μας! ἐσὺ γέννησες τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἔφερες στὸν κόσμο τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς, ἔδιωξες τὴν κατάρα ποὺ κουβαλούσαμε ὅλοι λόγῳ τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων, μᾶς ἀπήλλαξες ἀπὸ τὴ θλῖψι τῆς ἁμαρτίας ποὺ μᾶς συνώδευε, ἔκανες νὰ λάμψῃ στὴν σκυθρωπὴ ἀνθρωπότητα ἡ χαρὰ ποὺ ὅλοι ζητοῦσαν, ἡ πιὸ μεγάλη χαρά, ἡ ἀληθινὴ χαρά.

* * *

Ὦ εὐλογημένο Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ὦ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὦ ἐσταυρωμένε Λυτρωτά μου, πόσο ματαιοπονῶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς τῆς γῆς ζητώντας ἀλλοῦ τὴ χαρά! Ἐσὺ μόνο κατέχεις τὸ μυστικό της. Ὅποιος μὲ πίστι σὲ πλησίασε, ὅποιος ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ θεϊκὸ Πρόσωπό σου, ὅποιος σὲ αἰσθάνθηκε βαθειὰ στὴν ψυχή του, λάμπει ἀπὸ χαρά. Γιατὶ ἐσὺ μὲ τὸ αἷμα σου ἔσβησες τὴν «κατάρα», ποὺ σὰν δαμόκλειο σπαθὶ κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι κάθε ἁμαρτωλοῦ καὶ ἐνόχου τέκνου τῆς γῆς. Ἐσὺ συμφιλίωσες τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό. Ἐσὺ κήρυξες τὴ χαρά, τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος. Καὶ μέχρι σήμερα ἡ φωνή σου ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ σου νὰ λέῃ μὲ θεία ἀγάπη πρὸς ὅλα τὰ πλανεμένα παιδιά σου·

Ἐλᾶτε κοντά μου! Δροσιστῆτε μὲ τὰ διδάγματά μου, πιῆτε ἀπὸ τὸ αἷμα μου. Καὶ τότε μέσα σας θ' ἀνθίσῃ ὁ παράδεισος τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, ποὺ καμμιά δύναμι δὲν μπορεῖ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ πιστοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο σὲ καθαρεύουσα γλῶσσα, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» φ. 37/Γρεβενὰ 10-4-1946 καὶ ἀναδημοσιεύθηκε στὸ φ. 582/Πάρος Φεβρ. 2001, σ. 1. Τώρα μὲ νέο τίτλο. Μεταγλώττισις καὶ ἀναπλήρωσις 28-1-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2540	Τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων (Ἑβρ. 12,1-10) Πέμπτη 9 Μαρτίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἂς δώσουμε κ' ἐμεῖς τὴ μαρτυρία μας

«Δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» (Ἑβρ. 12,1)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἑορτάζουν οἱ ἅγιοι **Τεσσαράκοντα Μάρτυρες**. Θὰ πῶ λίγα λόγια ἐπὶ τοῦ ἀποστόλου τῆς ἑορτῆς (βλ. Ἑβρ. 12,1-10).

Τί μᾶς λέει· Ἀδελφοί, *«τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα»* (ἔ.ἀ. 12,1). Μᾶς περιβάλλει ἕνα **σύννεφο φωτεινό**, ποὺ ἀποτελεῖται ὄχι ἀπὸ σταγόνες νεροῦ ἀλλ' ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ νέφος αὐτὸ εἶνε **οἱ μάρτυρες** ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πίστι μας.

Εἶνε **ἀμέτρητοι**. Μόνο οἱ γνωστοὶ φτάνουν τὰ 14 ἑκατομμύρια. Καὶ ἂν σ' αὐτοὺς προστεθοῦν οἱ Ῥῶσοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος (ποὺ πλησιάζουν τὸ 1 ἑκατομμύριο), οἱ μάρτυρες τῆς Ἀλβανίας καὶ χωρῶν ἄλλων ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων κ.λπ., ὁ ἀριθμὸς αὐξάνει περισσότερο.

Πόσο **ἀνάξιοι νιώθουμε** μπροστά τους, καὶ τί **παράδειγμα ἀφήνουν** σ' ἐμᾶς, ποὺ δὲν ἔχουμε λίγο ἀπὸ τὸ σθένος καὶ τὸν ἡρωισμό τους!

Ὁ ἀπόστολος αὐτὸς διαβάζεται σήμερα 9 Μαρτίου γιὰ τοὺς ἁγίους **40 Μάρτυρες**, ποὺ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴ μνήμη τους.

40 μάρτυρες! Ὄχι μία ἀλλὰ **40 γλῶσσες** νὰ εἴχαμε, λέει ὁ μέγας Βασίλειος στὴν ἀρχὴ τοῦ λόγου του στοὺς 40 Μάρτυρες (βλ. P.G. 31,507-526. ΕΠΕ, Ἔργα, 7,302-304), δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ νὰ ὑμνήσουμε τὸ μεγαλεῖο τους. Μιὰ μικρὴ σκιαγραφία τοῦ ἡρωισμοῦ τους θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δώσω, ἀδελφοί μου.

* * *

Οἱ 40 Μάρτυρες γεννήθηκαν, ἔζησαν καὶ ἄθλησαν τὸν Δ΄ (4ο) μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ὅταν βασίλευε ὁ περιβόητος Λικίνιος (308-323 μ.Χ.). Κατάγονταν ἀπὸ διάφορα μέρη, ἀλλὰ βρέθηκαν νὰ συνυπηρετοῦν στὴν ἴδια μονάδα, τὴν 12η αὐτοκρατορικὴ λεγεῶνα. Διακρίνονταν γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν πειθαρχία τους στὰ κελεύσματα τοῦ ἐπιγείου βασιλέως. Εἶχαν ἀνδραγαθήσει σὲ μάχες καὶ εἶχαν λάβει παράσημα. Σὰν Χριστιανοὶ ἀποτελοῦσαν μία ὄασι μέσα στὴν πλημμύρα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ τότε κόσμου. Ὡστόσο ἡ πίστι τους ἔμενε ἄγνωστη· οἱ ἄλλοι ἔβλεπαν μόνο τὴ συνέπεια καὶ ἀκρίβεια τοῦ βίου τους. Ἔρχεται ὅμως ὥρα, ποὺ οὐδὲν *«κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται»* (Λουκ. 8,17).

Τὸ 314 μ.Χ. ὁ Λικίνιος κηρύττει **διωγμὸ** κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἡ διαταγὴ φτάνει καὶ στὴ **Σεβάστεια**, πόλι ποὺ φέρνει δάκρυα σὲ ὅποιον ἔχει ἔνστικτο πατρίδος· μέχρι τὸ 1922 ὑπῆρχε ἐκεῖ ναὸς τῶν 40 Μαρτύρων· γιὰ τὴ σημερινὴ ἑορτὴ συνέρρεε σ' αὐτὸν ὅλος ὁ Πόντος καὶ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἱεράρχες κλῆρος καὶ λαὸς τιμοῦσαν τὰ ἱερὰ λείψανά τους.

Τότε ἔπαρχος στὴν Καππαδοκία καὶ τὴ Μικρὴ Ἀρμενία ἦταν ὁ **Ἀγρικόλαος**, καὶ διοικητὴς στὴ Σεβάστεια ὁ δούκας **Λυσίας**.

Τὸ διάταγμα ἔλεγε, νὰ θυσιάσουν ὅλοι στὰ εἴδωλα. Μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἀρνήθηκαν καὶ ὡμολόγησαν πίστι στὸ Χριστὸ ἦταν οἱ 40 αὐτοὶ στρατιῶτες. Τοὺς ἔρριξαν στὴ φυλακή. Ὅταν ἐμφανίστηκαν ἐμπρὸς στὸν Ἀγρικόλαο, αὐτὸς ῥώτησε ἕναν - ἕνα, ποιά εἶνε ἡ ταυτότητά του. Καὶ τότε, ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν καὶ μὲ ὅλη τὴ σημασία τῶν λέξεων, σὰν βροντὴ ἀπὸ τὸ στόμα καθενὸς ἀπὸ τοὺς 40, ἀκούστηκε ἡ ἴδια ἀπάντησι· *«Χριστιανός εἰμι»*, **εἶμαι Χριστιανός**. Ὦ φωνές – λέει ὁ μέγας Βασίλειος–, ποὺ κάνατε τὸν διάβολο νὰ πληγώνεται καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ χειροκροτοῦν, ὦ γλῶσσες ποὺ ἁγιάσατε τὸν ἀέρα! (P.G. 31,512)

Σήμερα σ' ἐμᾶς νὰ πῇς «Εἶμαι Χριστιανός» δὲν στοιχίζει τίποτα, οὔτε πέντε δραχμές. Εἴμαστε Χριστιανοὶ μόνο στὶς ταυτότητες, στὰ χαρτιά· στὰ ἔργα καὶ στὴ συμπεριφορὰ εἴμαστε εἰδωλολάτρες, μὴν πῶ καὶ ἀντίχριστοι. **Τότε**, ἂν ἔλεγες «Εἶμαι Χριστιανός», στοίχιζε τὸ κεφάλι, τὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ· «Εἶμαι Χριστιανός» ἴσον θάνατος, καὶ θάνατος οἰκτρός. Τέτοιος ἦταν τότε ὁ Χριστιανισμός, ἀξία ποιότητος καὶ ὄχι ποσότητος. Ἔτσι εἶνε **καὶ τώρα** πάλι σὲ χῶρες ποὺ ἡ πίστι μας διώκεται· ἐκεῖ, ἕνα σταυροudάκι νὰ κρεμάσῃς στὸ λαιμό, κοστίζει!

Ὁ Ἀγρικόλαος στὴν ἀρχὴ ἔδινε διάφορες δελεαστικὲς ὑποσχέσεις. Ὅταν ὅμως εἶδε τὴ σταθερὴ ἄρνησί τους, ὠργίστηκε καὶ σκέφτηκε νὰ τοὺς θανατώσῃ μὲ τρόπο σκληρό. Ἦταν χειμώνας καὶ στὴ Σεβάστεια ἐπικρατοῦσε μεγάλο ψῦχος. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τὸ νερὸ εἶχε γίνει πάγος. Ἡ λίμνη τῆς Σεβαστείας ἦταν μιὰ **παγωμένη πλατεῖα**. Ἐκεῖ λοιπὸν διέταξε **νὰ τοὺς ρίξουν γυμνούς!** Ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τους καὶ κάνοντας τὸ σταυρό τους ἔπεσαν μὲ χαρὰ καὶ οἱ 40 πάνω στὸν πάγο.

Ὁ θάνατος ἀπὸ ψῦξι εἶνε φρικτός. Ὁ ὀργανισμὸς χάνει τὴ θερμότητα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ λειτουργῇ. Τὰ ἀγγεῖα συστέλλονται, τὸ αἷμα πήζει, τὸ κορμὶ μελανιάζει· ἡ πῆξις προχωρεῖ ἀπὸ τὰ ἄκρα πρὸς τὸ κέντρο, ἔρχεται στὴν καρδιὰ καὶ τὴν πιέζει· τρίζουν τὰ δόντια, πονάει τὸ στῆθος, ὅλο τὸ σῶμα κλονίζεται ἀπὸ σπασμούς. Τέτοιο ἦταν τὸ μαρτύριό τους.

Ὅλη τὴ νύχτα προσεύχονταν, ἔψαλλαν καὶ **ἐνίσχυαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο** νὰ ὑπομείνουν τὸ μαρτύριο μὲ λόγια σὰν αὐτά· Σκληρὸς ὁ χειμώνας, μὰ γλυκὸς ὁ παράδεισος· ὀδυνηρὸ τὸ πήξιμο, ἀλλὰ γλυκειὰ ἡ ἀνάπαυσι. *«Δριμὺς ὁ χειμών, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος· ἀλγεινὴ ἡ πῆξις, ἀλλ' ἡδεῖα ἡ ἀνάπαυσις»* (P.G. 31,517).

Ἔμειναν ὅλοι σταθεροὶ στὴν πίστι καὶ τὴν ὁμολογία τους. **Ἕνας ὅμως** τὴν τελευταία ὥρα **λιποτάκτησε**· ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα καὶ ἔτρεξε στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης, ὅπου ἐπίτηδες οἱ διῶκτες, δελεαστικά, μὲ κακία, εἶχαν ἀνάψει ζεστὸ λουτρό. Πῆγε νὰ ζεσταθῇ, ἀλλὰ ματαίως· σύντομα ἔπεσε νεκρὸς ἀπὸ τὴν ἀπότομη μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας.

Ἀλλὰ τότε τί θέαμα λαμπρὸ ἐμφανίστηκε! Ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. **Ἄγγελοι** μέσα σὲ φῶς κατέβαιναν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κρατώντας **40 στεφάνια**, γιὰ νὰ βραβεύσουν τοὺς ἀθλητάς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, τὸ ἕνα στεφάνι ἔμενε τώρα μετέωρο. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς δημίους, ποὺ λεγόταν Ἀγλάιος, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ τὸ στεφάνι τοῦ λιποτάκτου νὰ μένῃ μετέωρο, πίστεψε στὸ Χριστὸ καὶ εἶπε· Κ' ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός! **Ἀπὸ εἰδωλολάτρης δήμιος, ἔγινε πιστός**· τρέχει, καταλαμβάνει τὴν κενὴ θέσι τοῦ μάρτυρος καὶ παίρνει τὸ στεφάνι. Ἔτσι συγκαταριθμήθηκε μὲ τοὺς μάρτυρες κι ὁ ἀριθμὸς ἀναπληρώθηκε.

Καὶ κάτι ἀκόμη, ἀξιοθαύμαστο. Τὸ πρωί, ἀφοῦ ὅλοι εἶχαν πλέον πεθάνει, ἦρθαν κάρρα νὰ μεταφέρουν τὰ σώματα γιὰ νὰ καοῦν στὴ φωτιά· ἡ διαταγὴ τοῦ τυράννου ἦταν, νὰ μὴ μείνουν λείψανα. Ἕνας ὅμως ἀπὸ τοὺς μάρτυρες, ὁ Μελίτων, δὲν εἶχε ἀκόμα ξεψυχήσει· διατηροῦσε τὶς αἰσθήσεις του. Ἡ μητέρα του, ποὺ ἦταν ἐκεῖ καὶ παρακολουθοῦσε, τί κάνει· γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν μαρτύρων, τὸν σηκώνει ἡ ἴδια καὶ τὸν μεταφέρει ἐκεῖ ὅπου πῆγαν τοὺς ἄλλους. **Ὢ μητέρα μάρτυρος!** Σήμερα ποῦ τέτοιες ἡρωίδες, ποὺ πίστευαν στὴν αἰωνιότητα καὶ δὲν κολάκευαν τὰ τέκνα δολοφονώντας τα! Οἱ χειρότεροι δολοφόνοι παιδιῶν σήμερα γίνονται οἱ γονεῖς. Ἐκείνη ὅμως τὸν πῆρε στὸν ὦμο καὶ τὸν μετέφερε λέγοντας· Νὰ μὴ λείψῃς, παιδί μου, ἀπὸ τὴ χορεία τῶν μαρτύρων.

Καὶ κάηκαν ὅλοι. Σκόρπισαν τὴ στάχτη, ἔρριξαν τὰ ὀστᾶ - **λείψανα** στὸ ποτάμι· ἀλλὰ κατὰ θεία πρόνοια βρέθηκαν καὶ ἐτιμῶντο πρεπόντως.

* * *

Τρία σημεῖα ὑπογραμμίζω, ἀγαπητοί μου.

• Πρῶτον **ὁ τόπος**. Μᾶς συγκινεῖ **ὁ Πόντος,** ποὺ διακηρύττει ἀναμφισβητήτως τὴν ἑλληνικότητά του μὲ στοιχεῖα ὁμηρικῆς γλώσσης, μνημεῖα, τάφους, μεγάλα μοναστήρια (Σουμελᾶ, Βαζελῶνος κ.ἄ.), πλῆθος ἱερὰ προσκυνήματα. Ὅποιος λησμονεῖ τὸν Πόντο δὲν εἶνε Ἕλληνας. Ἐγὼ πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι θὰ ἔλθῃ πάλι ἡμέρα ποὺ μακρινοὶ ἀπόγονοι θὰ ἐπιστρέψουν στὰ ἱερὰ ἐδάφη καὶ θ' ἀκουστῇ πάλι ἐκεῖ ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων.

• Δεύτερον **τὸ μαρτύριο**. Θυσιάστηκαν **νέοι** στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους γιὰ τὸν Κύριο. Αὐτό, ὅταν ὁ λαός μας βρέθηκε ἑνωμένος καὶ ὁμόψυχος, ἐπανελήφθη καὶ στὶς ἡμέρες μας, ἐν μέσῳ βαρυτάτου χειμῶνος στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας τὸ '40, μὲ κρυοπαγήματα καὶ ἀκρωτηριασμούς· μόνο στὰ Γιάννενα ἔκοψαν ἑκατὸ πόδια ἡρώων μαχητῶν! Δὲν ὑπῆρχαν τότε ἄθεοι δασκάλοι καὶ καθηγηταί· ἦταν ὅλος ὁ λαὸς μία ψυχή, μία πνοή, μία πίστις.

• Καὶ τρίτον **τὸ ἐπάγγελμα**. Ἦταν ἅγιοι **στρατιῶτες**. Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ποιός σοῦ εἶπε, ὅτι γιὰ ν' ἁγιάσῃς πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν κόσμο; Τιμοῦμε τοὺς καλογέρους. Ἀλλὰ μπορεῖς καὶ μέσα στὴν διεφθαρμένη κοινωνία νὰ γίνῃς ἅγιος. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ κάνῃ ἅγιο ὅλο τὸν κόσμο, ὅπως γράφω στὸ βιβλίο «Ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα». Ἡ ἁγιότης εἶνε ἄνθος ποὺ φυτρώνει παντοῦ.

Καθώς, ἀδελφοί μου, στὶς ἡμέρες μας ἀκούγονται σάλπιγγες τῆς Ἀποκαλύψεως, **ἂς μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς τοὺς μάρτυρες**. Ἂς γίνουμε μάρτυρες διὰ τῆς γλώσσης καὶ διὰ τῶν ἔργων. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς παρακαλοῦσε· Χριστέ μου, ὅπως ἐσὺ ἔχυσες τὸ αἷμα σου γιὰ μένα, ἀξίωσε κ' ἐμένα νὰ χύσω τὸ αἷμα μου γιὰ Σένα! Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἀξίωσε. Ἔτσι τελείωσαν τὴ ζωή τους οἱ ἅγιοι 40 Μάρτυρες. *«Δριμὺς ὁ χειμών, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος»*. *«Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν»* (Ψαλμ. 65,12).

Εἴθε τὰ φτωχὰ αὐτὰ λόγια, ποὺ ἔρριξα νοερῶς σὰν **λουλούδια ταπεινὰ** ἐπάνω στὰ ἱερά τους λείψανα, νὰ ριζώσουν στὴν καρδία· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Εὐθυμίου Κυψέλης - Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω 9-3-1986 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 16-2-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2544	Κυριακὴ Δ΄ Νηστειῶν (Μᾶρκ. 9,17-31) 26 Μαρτίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πέντε κατηγορίες γονέων

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Τετάρτη (Δ΄) Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Θέλω νὰ στρέψω τὴν προσοχή σας στὸ **εὐαγγέλιο** τῆς ἡμέρας (βλ. Μᾶρκ. 9,17-31), διότι **ἔχει μεγάλη παιδαγωγικὴ σπουδαιότητα**· εἶνε ἡ ἱστορία ἑνὸς πατέρα, καὶ συγχρόνως ἡ ἱστορία ὅλων τῶν οἰκογενειαρχῶν κάθε ἐποχῆς, καὶ ἰδίως τῆς δικῆς μας.

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; Ἕνας **πατέρας** εἶχε παιδὶ ἄρρωστο ὄχι ἀπὸ φυσικὰ ἀλλὰ ἀπὸ ὑπερφυσικὰ αἴτια· ἡ ἀσθένειά του ἦταν δαιμονισμός. Ὁ Ντοστογιέφσκυ περιγράφει τέτοιες καταστάσεις στὸ ἔργο του «Οἱ δαιμονισμένοι». Μερικὰ παιδιὰ τὰ πιάνει δαιμόνιο. Ὅταν ἀκούω πράγματα, ποὺ συμβαίνουν σὲ σπίτια ὅπου οἱ γονεῖς ἀγωνίζωνται μὲ πίστι, πείθομαι ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει δαιμόνιο· δὲν ἐξηγοῦνται ἀλλιῶς. Τὸ **παιδὶ** λοιπὸν αὐτὸ ἦταν **δαιμονισμένο**· ὅταν τό 'πιανε ἡ κρίσι, ἔπεφτε χάμω, χτυπιόταν, ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα. Ὁ πατέρας τὸ πῆγε παντοῦ. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ θεραπεύση. Ἀπελπισμένος τό 'φερε στὸ Χριστό. –Διδάσκαλε, σῶσε μας! Ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε· –Ἀπὸ πότε τοῦ συμβαίνουν αὐτά; Κι ὁ πατέρας ἀπαντᾷ· –*«Παιδιόθεν»*, ἀπὸ παιδί δηλαδή (Μᾶρκ. 9, 21).

–Μὰ δὲν ἤξερε ὁ Χριστός, θὰ πῆτε, καὶ ρωτάει; Θεὸς παντογνώστης εἶνε, μᾶς ξέρει προτοῦ νὰ γεννηθοῦμε, ξέρει ὅλη τὴ ζωή μας· εἶχε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ρωτήσῃ;...

Ὄχι βέβαια. Ῥωτάει ἐπίτηδες, ὅπως κάνει ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ στὴ γνῶσι τὸ μαθητή. Ῥωτάει, γιατὶ μὲ τὴν ἐρώτησί του καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ πατέρα θέλει νὰ διδάξῃ κάτι σημαντικό. Τί· ὅτι **οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὰ παιδιά τους νωρίς**· ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννιέται τὸ βρέφος κι ἀκούγεται τὸ πρῶτο κλάμα, ὅταν τὸ βάζουν στὴν κούνια, ὅταν ἡ μάνα ἀρχίζει τὸν θηλασμὸ κι αὐτὸ λέει τὴν πρώτη λέξι. Αὐτὰ περιλαμβάνει τὸ *«παιδιόθεν»*.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἐπεισόδιο ἔχει μεγάλη παιδαγωγικὴ σημασία· γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς γονεῖς στὴν ἐποχή μας. Ἂν, ὅσοι πρόκειται νὰ παντρευτῆτε, σκεπτόσασταν τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά σας, δὲν ξέρω ἂν θὰ παντρευόσασταν. **Τὰ πιὸ πικρὰ φαρμάκια ὁ ἄνθρωπος τὰ πίνει ἀπ' τὰ παιδιά του**. Νὰ μεγαλώνῃς παιδί, νὰ γίνεσαι θυσία γι' αὐτό, καὶ μετά, σὲ μιὰ ὥρα δαιμονική, νὰ τὸ χάνῃς; Τὰ ἁγνὰ παιδάκια σας, τ' ἀγγελούδια ποὺ καμαρώνετε, συχνὰ σήμερα γίνονται «μεζεδάκια» τοῦ διαβόλου· διότι ὑπάρχουν δαιμόνια μέσα στὴν κοινωνία, ἡ γενεά μας εἶνε *«ἄπιστος»* (ἔ.ἀ. 9,19), *«ἄπιστος καὶ διεστραμμένη»* (Ματθ. 17,17. Λουκ. 9,41).

Τότε ἦταν ἕνα τὸ δαιμονισμένο παιδί, σήμερα βλέπω πολλά, χιλιάδες παιδιὰ δαιμονισμένα. Καὶ **ποιός εἶνε ἡ αἰτία;** Ὑπεύθυνοι εἶνε ἡ πολιτεία, τὸ κράτος, ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία, ἡ κοινωνία... Ἀλλὰ σὲ τελευταία ἀνάλυσι φταῖνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα· **οἱ γονεῖς** ἔχουν μεγάλο μερίδιο, μεγάλο ποσοστό, εὐθύνης γιὰ τὴν κατάστασι τῶν δαιμονισμένων παιδιῶν.

* * *

Ἐξετάζοντας τὴν διαγωγὴ τῶν γονέων διακρίνω τέσσερις κατηγορίες· **ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα**. Σᾶς τὶς παρουσιάζω λοιπόν.

● Ἡ πρώτη κατηγορία εἶνε **οἱ ἀδιάφοροι**. «Πέρα βρέχει». Παντρεύονται, γιὰ νὰ κάνουν τὰ κέφια τους. Νομίζουν, ὅτι ὁ γάμος εἶνε γιὰ τ' ἁμαρτωλὰ κέφια. Κατὰ λάθος οἱ γυναῖκες αὐτὲς κάνουν παιδιά· καὶ μετὰ τὴ γέννησι δὲν φροντίζουν τὸ παιδί. Τὸ νοῦ τους τὸν ἔχουν ἔξω, στὴ διασκέδασι, στὸ χαρτοπαίγνιο, στὸ πιοτό, στὴ μόδα, στὰ ταξίδια... Ἔτσι περνᾶνε τὴ ζωή τους.

√ Ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι δυὸ ἀδελφάκια 4 - 5 ἐτῶν τά 'κλεισαν οἱ γονεῖς στὸ πολυτελὲς διαμέρισμα, τοὺς ἔδωσαν ὑπνωτικὸ νὰ κοιμηθοῦν, κι αὐτοὶ πῆγαν στὰ κέντρα τῆς Γλυφάδας νὰ διασκεδάσουν. Τὰ μικρὰ ξύπνησαν στὸ σκοτάδι, ζητοῦσαν τοὺς γονεῖς, ἔβαλαν φωνὲς κι ἀναστάτωσαν τὴν πολυκατοικία. Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι εἰδοποιοῦν τὸ «ἑκατό», ἔρχονται οἱ ἀστυνομικοί, μπαίνουν μέσα καὶ τὰ βρίσκουν ὁλομόναχα. Κατὰ τὶς 5 τὸ πρωὶ ἦρθαν οἱ προκομμένοι γονεῖς... Αὐτοὶ κοιτάζουν τὸ γλέντι τους, τὸ πάρτυ, τὸ χορό, τὰ λοῦσσα, τὰ βαμμένα νύχια κ.τλ.. Γιὰ τὰ παιδιά; Τίποτα!

√ Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἦρθε στὴ μητρόπολι ἀπὸ ἕνα χωριὸ μιὰ γυναίκα μὲ 5 παιδάκια. Εἶμαι δυστυχισμένη, λέει· ὁ ἄντρας μου μ' ἄφησε μὲ τὰ παιδιά, πῆγε τάχα νὰ δουλέψῃ στὴ Γερμανία, κ' ἔχει τώρα ἕνα χρόνο ποὺ δὲν ἔχει στείλει οὔτε μάρκο· τὰ τρώει ἐκεῖ μὲ διεφθαρμένα γύναια. Γράψε, σὲ παρακαλῶ, ἕνα γράμμα... Στέλλουμε ἔγγραφο στὸν πρόξενο, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν βρῇ στὴν ἀχανῆ χώρα!

Αὐτοί, οἱ ἀδιάφοροι γονεῖς, Χριστιανοὶ δὲν εἶνε, ἄνθρωποι δὲν εἶνε, **οὔτε ζῷα δὲν εἶνε!** Πῆγα σ' ἕνα χωριὸ καὶ ἄκουγα μιὰ ἀγελάδα ποὺ μούγκριζε - ἔκλαιγε ὅλη νύχτα. –Τί ἔπαθε; ρωτῶ. –Τῆς πήραμε τὸ μοσχαράκι. Τὸ ἴδιο ἡ προβατίνα μὲ τὸ ἀρνάκι της. Δὲν πᾷς νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴ λιονταρίνα τὸν σκύμνο της; θὰ σὲ φάῃ. Δὲν πᾷς καὶ στὴ φωλιὰ τοῦ ἀετοῦ νὰ πειράξῃς τὸν ἀετιδέα του; θὰ σοῦ σχίσῃ τὸ κεφάλι. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶπα ὅτι οὔτε ζῷα εἶνε.

Ὑπάρχουν γονεῖς ἀδιάφοροι γιὰ τὰ παιδιά τους σωματικῶς· ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ποὺ εἶνε **ἀδιάφοροι ψυχικῶς**· ἄλλη ὑπο-κατηγορία ἀποτελοῦν αὐτοί. Αὐτοί, δηλαδή, φροντίζουν νὰ ἔχουν τὰ παιδιά τους παπούτσια, ροῦχα, σάκκες, βιβλία, φαΐ καλό, δὲν τὰ νηστεύουν Τετάρτη καὶ Παρασκευή... Πέρα ἀπ' αὐτὰ ὅμως τίποτε ἄλλο, λὲς καὶ τὸ παιδάκι εἶνε γουρουνόπουλο ποὺ πρέπει νά 'νε θρεμμένο μὲ γάλα, βούτυρο, μαρμελάδα, βιταμίνες κ.λπ.. Νομίζουν, ὅτι ἡ ὑποχρέωσί τους τελειώνει ἐκεῖ· ἀλλὰ γιὰ τὴν ψυχή του δὲν ἐνδιαφέρονται. Τὸ ἀποτέλεσμα· τὰ παιδιὰ αὐτὰ στεροῦνται ἀνατροφῆς καὶ γίνονται ἀνάγωγα καὶ διεφθαρμένα.

● Δευτέρα κατηγορία· **οἱ μοντέρνοι**. Αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ παιδιὰ – πῶς· νὰ ἐξελιχθοῦν κοσμικά, κατὰ τὸ ῥεῦμα τῆς ἐποχῆς. Τὸ κορίτσι καὶ τὸ ἀγόρι τους νὰ ντύνωνται μὲ τὴν τελευταία μόδα, νὰ εἶνε μέσα στὰ σύγχρονα ῥεύματα (ἰδέες, ἀπαιτήσεις, ταξίδια, γεύσεις, οὐσίες, μουσική, χορός, λεξιλόγιο, συνήθειες, νοοτροπία, ἐμφάνισι, γλῶσσες, τρόποι εὐγενείας)· νὰ γίνουν παιδιὰ εὐρωπαϊκά, ἀμερικάνικα, ὄχι χωριάτες· νὰ μιλοῦν «μὲ τὸ "σεῖς" καὶ μὲ τὸ "σᾶς"». Δηλαδή, καὶ οἱ μοντέρνοι ἐπίσης, ἐνδιαφέρονται μέν, ἀλλὰ μὲ λάθος στόχο· διότι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν πνευματικὴ διαπαιδαγώγησι καὶ στεροῦν στὰ παιδιά τους τὴν πολύτιμη χριστιανικὴ ἀνατροφή.

√ Ἕνα παιδάκι σταμάτησε νὰ πηγαίνῃ στὰ μαθήματα τοῦ κατηχητικοῦ. –Γιατί, ρώτησα, δὲν πηγαίνεις ν' ἀκούσῃς τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ; –Δὲν μ' ἀφήνει ὁ πατέρας μου· μοῦ εἶπε νὰ πάω νὰ μάθω ἀγγλικά... Τὰ ἀγγλικὰ γι' αὐτὸν ἦταν πιὸ ἀναγκαῖα ἀπὸ τὰ θεϊκά!... Δὲν ξέρει ὁ πατέρας αὐτὸς ὅτι τὸ παιδί του, καὶ ἂν μάθῃ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου ἢ καὶ τῶν ἀγγέλων, δὲν γίνῃ ὅμως ἄνθρωπος ἀγάπης, ἐκεῖνα εἶνε μάταια (βλ. Α΄ Κορ. 13,1). Ἂν δὲν μάθουμε τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης, δὲν θὰ συνεννοηθοῦμε, θὰ φαγωθοῦμε μεταξύ μας.

● Τρίτη κατηγορία γονέων εἶνε **οἱ ἄθεοι**, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πιστεύουν στὸ Χριστό. Αὐτοὶ εἶνε ὄχι ἁπλῶς ἀδιάφοροι ἀλλὰ καὶ ἐχθρικοὶ

στὴν πνευματικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν τους· πᾶνε κόντρα καὶ θέλουν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ μέσα τους τὸ εὐγενέστερο ἀπ' ὅλα τὰ συναισθήματα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα. Θέλουν καὶ τὰ παιδιά τους νὰ γίνουν ἄθεα.

√ Θυμᾶμαι –τό 'χω ξαναπεῖ– ὅτι, περιοδεύοντας ὡς ἱεροκήρυκας, ἄκουσα στὴν εἴσοδο ἑνὸς χωριοῦ μιὰ τρομερὴ βλαστήμια. Πλησιάζω καὶ τί νὰ δῶ· κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ἕνας πατέρας κρατοῦσε τὸ μικρὸ παιδάκι του καὶ τὸ μάθαινε νὰ βλαστημάῃ τὸ Θεό! Ἦταν ἄθεος.

√ Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Πτολεμαΐδος ἦταν ἕνας ἀριστοῦχος μαθητής. Στὸ τέλος τοῦ σχολείου λέει στοὺς γονεῖς του· Θέλω νὰ σπουδάσω, νὰ γίνω ἱεροκήρυκας καὶ ἀργότερα νὰ πάω στὴν Οὐγκάντα ἱεραπόστολος. Ὁ πατέρας σήκωσε καρέκλα νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἔκανε συμβούλιο οἰκογενειακὸ μὲ ὅλους τοὺς συγγενεῖς, ἔπεσαν πάνω στὸ παιδὶ πιέζοντάς το ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι, νὰ σπουδάσῃ γιατρός, μηχανικός, δικηγόρος. Πῆγαν νὰ τὸ πνίξουν. Τοῦ ἔκαναν τέτοιο πόλεμο νεύρων, ὥστε τώρα τὸ παιδὶ εἶνε στὸ ψυχιατρεῖο.

Τέτοιοι ἄνθρωποι ἔχουν κατόπιν τὸ θράσος, παίζοντας τάβλι στὸ καφφενεῖο, νὰ εἰρωνεύωνται· Σήμερα ὁ παπᾶς ἔκανε λάθη, δὲν διάβασε καλὰ τὸ εὐαγγέλιο...

● Μετὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς κατηγορίες ὑπάρχει μία ἀκόμη, στὴν ὁποία φοβᾶμαι ὅτι ἀνήκετε ἐσεῖς. Σ' αὐτὴν δὲν εἶνε οὔτε ἀδιάφοροι, οὔτε μοντέρνοι, οὔτε ἄθεοι, ἀλλὰ τί εἶνε· **εἰδωλολάτρες**, γονεῖς εἰδωλολάτρες!

–Μπᾶ, θὰ πῆτε, ἐμεῖς εἴμαστε Χριστιανοί, πῶς λοιπὸν μᾶς κατατάσσεις ἐκεῖ;

Εἶσαι εἰδωλολάτρης, γιατὶ τὸ μικρὸ παιδάκι, ποὺ ἔχεις, σοῦ τό 'δωσε ὁ Θεός, δὲν τό 'φτειαξες ἐσύ. Ἄλλοι κάνουν παιδιά, ἄλλοι δὲν κάνουν· αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό, ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φτειάξῃ ὄχι παιδὶ ἀλλὰ οὔτε ἕνα σπόρο μηλιᾶς· ἀπὸ τὸ Θεὸ ἔρχονται αὐτά. Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε εἰδωλολάτρες, γιατὶ **τὸ παιδί τους τό 'χουν κάνει εἴδωλο**, τὸ λατρεύουν σὰν θεό. Μὴ λέτε λοιπόν, ὅτι ἀγαπᾶτε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία· παραπάνω ἔχετε τὸ παιδάκι, τὴ μπεμπέκα, τὸ ἀγγελούδι, ὅπως τὰ λέτε.

√ Δὲν ξεχνῶ ὅτι, ὅταν ἤμουν νέος, σ' ἕνα νησάκι τοῦ Αἰγαίου ἦταν ἕνας πλούσιος ποὺ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο· παντρεύτηκε καὶ ἀπέκτησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, ποὺ τὸ ὠνόμασε Δημήτρη. Αὐτὸς λοιπόν, μιὰ μέρα ποὺ πιάσαμε κουβέντα, τί μοῦ εἶπε· –Γιὰ Χριστὸ καὶ Παναγιὰ καὶ Θεὸ μοῦ κουβεντιάζεις; Ὅσο ἔχω ἐγὼ **τὸ νυχάκι τοῦ Δημητράκη** μου, δὲν ἔχω τὸ Χριστό!... Ἀκοῦτε; Καὶ αὐτὸς μὲν τόλμησε καὶ τό 'πε, ἀλλὰ κ' ἐσεῖς τὸ ἴδιο φρόνημα ἔχετε μέσα σας.

Τὸ παιδάκι μας, τὰ παιδάκια μας! (ἕνα, δύο, ὄχι παραπάνω). Τὸ παιδάκι μας δὲν κάνει λάθη, δὲν κάνει ἀταξίες, εἶνε ἄγγελος!... Ἐμᾶς μᾶς τσάκιζε στὸ **ξύλο ὁ δάσκαλος** καὶ οἱ γονεῖς ἦταν σύμφωνοι· σήμερα, ἂν τολμήσῃ ὁ καημένος ὁ δάσκαλος νὰ τραβήξῃ τὸ αὐτάκι ἐκείνου τοῦ ζιζάνιου, θὰ τὸν πᾶνε στὸν ἐπιθεωρητή, θὰ τὸν μηνύσουν στὸν εἰσαγγελέα. Ξέρετε πῶς μοιάζουν αὐτοὶ οἱ γονεῖς;

◊ Ὁ γέρο - Αἴσωπος λέει τὸ ἑξῆς. Κάποτε βγῆκε ἕνας κυνηγὸς νὰ σκοτώσῃ πουλιά. Τοῦ λέει ἡ **κάργια**· –Σὲ παρακαλῶ, τὸ δικό μου πουλὶ μὴν τὸ σκοτώσῃς. –Μεῖνε ἥσυχη, τῆς ἀπαντᾶ, θὰ τὸ φυλάξω· ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ γνωρίσω; –Εἶνε τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅλα καὶ κελαϊδάει πιὸ ὄμορφα ἀπ' ὅλα, εἶπε ἡ μάνα ἡ κάργια. Πάει παραπέρα ὁ κυνηγός, μπάμ! σκοτώνει τὸ πουλάκι της. Τρέχει αὐτή· –Μὰ δὲν κάναμε συμφωνία νὰ μὴ μοῦ τὸ σκοτώσῃς; –Ἐσὺ μοῦ εἶπες, ὅτι τὸ δικό σου εἶνε τὸ ὡραιότερο καὶ κελαϊδάει πιὸ ὄμορφα· αὐτὸ ποὺ χτύπησα ἦταν τὸ πιὸ ἄσχημο καὶ στὴν ὄψι καὶ στὴ φωνή... Φαντάσου, ἡ κάργια θεωροῦσε τὸ παιδί της τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ μελῳδικὸ πουλί. Ἔτσι καὶ μερικὲς γυναῖκες. Τὸ παιδί τους ἐνοχλεῖ, σπάει τζάμια, δὲν ἀφήνει ἄνθρωπο νὰ ἡσυχάσῃ, πετάει πέτρες, λέει αἰσχρόλογα. Οἱ γειτόνισσες διαμαρτύρονται, μὰ αὐτὴ ἐπιμένει· –Ὄχι, τὸ παιδάκι μου εἶνε ἀγγελούδι!... Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ θεωρεῖς ἀγγελούδι, εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι εἰδωλολάτρις;

◊ Ἢ μοιάζουν ἀκόμη οἱ εἰδωλολάτρες γονεῖς μὲ τὴ **μαϊμοῦ** πού, ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη της γιὰ τὸ μαϊμουδάκι, τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ τόσο δυνατὰ ὥστε τὸ πνίγει. Ἔτσι κάνουν κι αὐτοί. Ἀπὸ τὴ λατρεία ποὺ δείχνουν καταστρέφουν τὰ παιδιά τους. Ἂς εἶνε εὐλογημένοι οἱ γονεῖς καὶ οἱ παπποῦδες τοῦ περασμένου καιροῦ, ποὺ μὲ βέργες καὶ φρύγανα καὶ πιπέρια μᾶς παιδαγωγοῦσαν νὰ μᾶς κάνουν ἀνθρώπους. Τώρα; Ἔννοια σου τί θὰ βγοῦνε. Τὸ χαϊδεύεις αὐτὸ τὸ λιονταράκι; Ἂμ θὰ σὲ φάῃ, θὰ τὸ πληρώσῃς μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο.

Αὐτοί, λοιπόν, εἶνε οἱ εἰδωλολάτρες γονεῖς, οἱ ὁποῖοι κάνουν κακό. βλάπτουν τὰ παιδιά τους.

Γενικά, καὶ οἱ τέσσερις κατηγορίες γονέων κακουργοῦν εἰς βάρος τῶν παιδιῶν τους.

* * *

Συνοψίζω τὸ μάθημα. Εἴπαμε, ὅτι στὸν κόσμο ὑπάρχουν πλῆθος δαιμονισμένα παιδιά. Γι' αὐτὰ εὐθύνονται διάφοροι παράγοντες, καὶ κυρίως οἱ γονεῖς. Διακρίναμε δὲ τέσσερις κατηγορίες γονέων· στὴν 1η εἶνε οἱ ἀδιάφοροι, στὴν 2α οἱ μοντέρνοι, στὴν 3η οἱ ἄθεοι, καὶ στὴν 4η οἱ εἰδωλολάτρες. Ἐξετάστε τώρα ἐσεῖς, μὲ ὁδηγὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ δῆτε σὲ ποιά κατηγορία ἐμπίπτετε.

● Ὑπάρχει τέλος, ἀγαπητοί μου, μία ἀκόμη κατηγορία, ἡ τελευταία, στὴν ὁποία κατατάσσονται οἱ **Χριστιανοὶ** γονεῖς.

Ὦ Θεέ μου –ἐδῶ μοῦ 'ρχεται νὰ κλάψω–, δῶσε μας μανάδες σὰν τὴν Παναγία, σὰν τὴν Ἄννα, σὰν τὴ Σολομονή, σὰν τὴν Ἐλισάβετ, σὰν τὴ Σαλώμη, σὰν τὶς μητέρες τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν...· δῶσε μας πατέρες σὰν τὸ Νῶε, σὰν τὸν Ἀβραάμ, σὰν τὸν Ἰώβ, σὰν τὸν Ἐλκανά, σὰν τὸν Ζαχαρία, σὰν τὸν Ζεβεδαῖο.... Ποῦ νὰ τοὺς ζητήσουμε; στὰ βουνά, στὰ χωριά, στὰ λαγκάδια, στὶς μεγάλες πολιτεῖες; Δῶσε μας Χριστιανοὺς γονεῖς· γονεῖς ποὺ ν' ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ **«Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ νὰ 'ρθοῦν σ' ἐμένα, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε»** (Ματθ. 19,14. Μᾶρκ. 10,14. Λουκ. 18,16)· γονεῖς ποὺ ν' ἀκοῦνε τὸν ἀπόστολο Παῦλο ποὺ λέει **«Ἐκτρέφετε (τὰ τέκνα ὑμῶν) ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου»** (Ἐφ. 6,4)· γονεῖς ποὺ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ διαπαιδαγωγήσουν τὰ παιδιά τους Χριστιανικά· γονεῖς ποὺ διδάσκουν τὰ παιδιά τους μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα τοὺς δίνουν τὸ καλὸ παράδειγμα. Ὑπάρχουν τέτοιοι γονεῖς στὸν αἰῶνα μας;

Ὑπάρχουν. Γι' αὐτὸ τώρα θέλω νὰ τονίσω σὲ ὅλους, **πόση ἀξία ἔχει ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή! τί ἀξίζει τὸ νὰ λάβῃ τὸ παιδὶ χριστιανικὴ ἀγωγὴ** μέσα στὸ σπίτι.

√ Ἕνα παράδειγμα. Ἀπὸ ἕνα φτωχὸ χωριὸ τῆς Εὐρυτανίας ἔφυγαν δύο παιδιὰ σὲ ἡλικία 12 - 13 χρονῶν, φτωχά, ξυπόλητα· εἶχαν κάποια συγγένεια μεταξύ τους. Ἔφυγαν καὶ ποῦ πῆγαν; Ὁ Ἕλληνας πάει παντοῦ· αὐτὰ πῆγαν μέσα στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ δούλεψαν σὲ ρεστοράν. Καὶ μιὰ μέρα, αὐτὰ τὰ φτωχὰ παιδιά, ἔφτειαξαν καταστήματα στὸ Λονδῖνο. Λίρα μὲ οὐρά! Ἀλλὰ ἡ ζωὴ εἶνε ρόδα· ἔρχεται οἰκονομικὴ κρίσις καί, αὐτοὶ ποὺ κοιμήθηκαν ἑκατομμυριοῦχοι, τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησαν πάμπτωχοι, ὅπως ὅταν εἶχαν ἔρθει στὸ Λονδῖνο ξυπόλητοι. Πῶς ἀντιμετώπισαν τὴν κατάστασι; Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀπογοητεύθηκε. Δὲν ἔχω λεφτὰ πλέον, σκέφτηκε, δὲν ἔχω κατάστημα, δὲν ἔχω τίποτα· τί τὴ θέλω τὴ ζωή; Μπλοὺμ ἀπὸ ἕνα γεφύρι τοῦ Τάμεση μέσ' στὸ ποτάμι· αὐτοκτόνησε. Ὁ ἄλλος γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ εἶπε· Θεέ μου, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας, βοήθησέ με... Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύῃ σὰν γκαρσόνι. Δουλεύοντας συνεχῶς, στὰ πενήντα του χρόνια, νάτος πάλι κ' ἔκανε κατάστημα. Πάει κάποιος δημοσιογράφος καὶ τοῦ λέει· –Καὶ οἱ δυὸ ἤρθατε ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ φτωχοί, γίνατε ἔπειτα πλούσιοι· χάσατε κατόπιν τὰ λεφτά, χάσατε τὰ διαμερίσματα, χάσατε τὰ πάντα, χάσατε τὶς λίρες σας, χάσατε τὶς μετοχές σας. Ὁ ἄλλος πῆγε καὶ αὐτοκτόνησε· ἐσὺ πῶς σκέφτηκες; –Ὅ,τι εἶμαι, λέει, ἐγὼ τὸ χρωστῶ στὴ μάνα μου. –Πῶς τὸ χρωστᾶς στὴ μάνα σου; ἡ μάνα σου εἶνε μακριά. –Προτοῦ νὰ φύγω ἀπ' τὸ χωριό, μὲ πῆρε ἡ μάνα μου, μὲ πῆγε στὸ εἰκόνισμα, γονάτισα καὶ μοῦ 'πε· «Παιδί μου, πολλὰ βάσανα θὰ τραβήξῃς στὸν κόσμο, ἀλλὰ ὅσα καὶ νὰ ἔρθουν, ποτέ μὴν ἀπελπιστῇς· ἐκεῖ ψηλὰ εἶνε ὁ Θεός!».

Καταλαβαίνετε; Τὸ πιὸ σπουδαῖο στὸν κόσμο αὐτὸν δὲν εἶνε τὰ ἀγγλικά σας καὶ τὰ λεφτὰ καὶ τὰ διαμερίσματα. Αὐτὰ χάνονται. Φυτέψτε μέσα στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν σας τὴν πίστι στὸ Θεό. Τὰ παιδιά σας θὰ περάσουν πολλὰ βάσανα, καὶ τότε ἄλλα μὲν θ' αὐτοκτονήσουν, ἄλλα ὅμως δὲν θ' αὐτοκτονοῦν. **Ὅσα παιδιὰ πιστεύουν στὸ Θεό, δὲν θ' αὐτοκτονήσουν**· γιατὶ καὶ ἂν δὲν μείνῃ τίποτα μέσ' στὸν κόσμο, θὰ μείνῃ ὁ Θεός. Τὸ Θεὸ φυτέψτε μέσα στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν σας, καὶ θὰ τοὺς προσφέρετε τὴν πιὸ μεγάλη βοήθεια· κι ὅταν πεθάνετε καὶ σᾶς θάψουν στὰ μνήματα, θά 'ρθουν τὰ παιδιὰ νὰ ποῦν σ' ἐσᾶς· Πατέρες μας, λεφτὰ δὲν μᾶς ἀφήσατε, μᾶς ἀφήσατε ὅμως ἕνα μεγάλο πρᾶγμα, τὴν πίστι στὸ Θεό.

Αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω, νὰ τὰ ἐφαρμόζετε ὡς λόγια Θεοῦ. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ νὰ τὰ λέτε παντοῦ. Μὴν τὰ κρύψετε. Σᾶς τὰ παραδίδω νὰ τὰ διαδώσετε παντοῦ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ὠφέλειαν τῆς κοινωνίας καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὸ Σάββατο 23-3-1974 ἑσπέρας. Καταγραφή, μεγάλη σύντμησις καὶ νέος τίτλος 14-2-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2545	παραμονὴ τοῦ Μεγάλου Κανόνος Τετάρτη 29 Μαρτίου 2023 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἀχρηστεύουμε τὸ Εὐαγγέλιο. Ὑπερβολή;

«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον» (Μ. Καν. θ΄3)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, Τετάρτη τῆς Ε΄ (5ης) ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, στοὺς ναοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας μας ψάλλεται ὁ **Μέγας Κανών**. Εἶνε ἔργο τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα ἐπισκόπου Κρήτης, ποὺ ἔζησε τὸν 7ο μὲ 8ο αἰῶνα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 250 τροπάρια καὶ εἶνε ἀριστούργημα.

Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω πρακτικὰ μία μόνο φράσι ἑνὸς τροπαρίου τῆς θ΄ (9ης) ᾠδῆς, τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ὡς ἑξῆς. *«Ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον…»* (Μ. Καν. θ΄,3).

* * *

«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον», λέει, σὲ ἐνεστῶτα χρόνο· τώρα δηλαδὴ τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει ἀργία, δὲν ἐργάζεται, μένει κλειστό, δὲν διαβάζεται, δὲν μελετᾶται, δὲν ἐφαρμόζεται ἀπὸ μᾶς τοὺς λεγομένους Χριστιανούς. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτή, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς **τὸ κάνουμε ἄχρηστο**, ἀνενέργητο. Φαίνεται ὑπερβολικὸς αὐτὸς ὁ λόγος; Δὲν εἶνε ὑπερβολικός. Ἂν ῥίξουμε ἕνα βλέμμα προσεκτικά, θὰ πεισθοῦμε.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* πρῶτα - πρῶτα **στὸ σπίτι**. Ματαιοπονοῦμε οἱ κήρυκες. Φωνάζουμε, ἀλλὰ *«φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ»* (πρβλ. Ἡσ. 40,3=Ματθ. 3,3. Μᾶρκ. 1,3. Λουκ. 3,4. Ἰω. 1,23). Καθὼς ἀκοῦτε αὐτὰ ἀναλογισθῆτε, σὲ ποιό ἀπὸ τὰ σπίτια σας γίνεται κάθε μέρα ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου; Σὲ ἐλάχιστα. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει, ὅτι χωρὶς ἀνάγνωσι Γραφῆς σωτηρία δὲν ὑπάρχει (βλ. Εἰς τὸν Λάζαρον λόγ. τρίτος α΄· P.G. 48,992-3). Ἐὰν κάθε σπίτι διάβαζε κάθε μέρα λίγο, ἕνα κεφάλαιο, θὰ εἴχατε γνῶσι τῆς ἁγίας Γραφῆς· δὲν θὰ χρειάζονταν εἰδικοὶ θεολόγοι γιὰ ν' ἀντικρούουν τοὺς χιλιαστάς. *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* στὰ σπίτια μας. Μεγάλο κακὸ αὐτὴ ἡ ἄγνοια (βλ. ἔ.ἀ. λόγ. τρίτος γ΄· P.G. 48,995-6). Ἡ οἰκογένεια πρέπει νά 'νε ἡ *«κατ' οἶκον ἐκκλησία»*, ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Κολ. 4,15)· ἐκεῖ νὰ ὑπάρχουν οἱ εἰκόνες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, θυμιατήρι, λιβάνι, καὶ ἡ ἁγία Γραφὴ γιὰ μελέτη.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* ἔπειτα **στὸ σχολεῖο**. Παλαιότερα κάθε Σάββατο ὁ δάσκαλος διάβαζε καὶ ἐξηγοῦσε στὰ παιδιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ τὴν Κυριακὴ τὰ ὡδηγοῦσε στὴν ἐκκλησία. Τώρα στὶς ἐκκλησίες θὰ δῆτε ἐλάχιστα παιδιά. Ποιός φταίει; ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής, ἢ ἡ μάνα; Ἔννοια σας· παιδὶ ποὺ δὲν σέβεται τὸν οὐράνιο Πατέρα, γιατί θὰ σεβαστῇ ἐσᾶς; *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* στὸ σχολεῖο· γι' αὐτὸ στὴν αὐλή του ἀκούγονται καὶ βλαστήμιες τῶν θείων, γι' αὐτὸ ἡ νεολαία καταντᾷ στὰ ναρκωτικά, στὴ διαφθορά, στὴν ἀποσύνθεσι. *«Μέγας κρημνὸς καὶ βάραθρον βαθὺ τῶν Γραφῶν ἡ ἄγνοια»*, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (ἔ.ἀ.), ποὺ μελέτησε ἐπὶ χρόνια στὴν ἔρημο τὴν ἁγία Γραφὴ καὶ τὴν ἑρμήνευσε ὀρθῶς.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* κατόπιν – ποῦ· **στὰ δικαστήρια**. Ἐδῶ ὅρκοι καὶ ψευδορκίες. Μοῦ 'ρχεται νὰ κλάψω, γιατὶ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχω ἀγωνιστῆ. Κάθεται ὁ ἀνακριτής, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ πρόεδρος! Παλαιότερα εἶχαν τοὐλάχιστον κι αὐτοὶ ἕνα σεβασμὸ καὶ ὅταν ὤρκιζαν κάποιον σηκώνονταν ὄρθιοι. Τώρα κάθονται! Καὶ πῶς τὸ ἔχουν ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιο! Ἀφ' ὅτου τὸ πῆραν, δὲν τὸ ἄνοιξαν νὰ τὸ διαβάσουν. Τό 'χουν μόνο ὡς ταμποῦ ποὺ τὸ ἐπιστρατεύουν γιὰ τὸ σκοπό τους. Ὅταν κάποτε παραστάθηκα σὲ δικαστήριο στὴ Λάρισσα, μοῦ λέει ὁ πρόεδρος· –Νὰ ὁρκιστῇς. –Ἐγὼ νὰ ὁρκιστῶ; ἀνοῖξτε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ δῆτε τί λέει. –Τί λέει; –Ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρετε· *«μὴ ὀμόσαι ὅλως»* (Ματθ. 5,34), αὐτὸ λέει ὁ Χριστός. Ὁ ὅρκος ἴσχυε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ ὁ νόμος ἐκεῖνος ἦταν ἀτελής. Ὁ τέλειος, ὁ οὐράνιος νόμος, ἡ Καινὴ Διαθήκη, δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Πῶς τώρα ἐσεῖς ἐπιβάλλετε τὸν ὅρκο;… Ἂν ὅμως παρουσιαστῇ ἕνας χιλιαστὴς καὶ πῇ «Ἐγὼ γιὰ λόγους συνειδήσεως δὲν ὁρκίζομαι», τὸ σέβονται· τὸν ὀρθόδοξο; Ξέρω στὴ Θεσσαλονίκη μία σπουδαία ἰατρό, ποὺ ἔμεινε ἀδιόριστη γιατὶ δὲν θέλει νὰ ὁρκιστῇ. Ἀμέτρητοι ὅρκοι δίδονται στὰ δικαστήρια· εἴμαστε ἕνα κράτος ἁμαρτωλό.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»*, ἐπαναλαμβάνω, – ποῦ ἀλλοῦ· **στὴν ἀγορά**. Ἐκεῖ, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, καταπατοῦνται πολλὲς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ πηγαίνουν οἱ περισσότεροι δαίμονες, καθὼς ὁ ἔμπορος - πωλητὴς προσπαθεῖ ν' ἀπατήσῃ τὸν πελάτη καὶ ὁ πελάτης νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸν πωλητή. Εἶνε φρικτὴ ἡ κατάστασι.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* ἐπίσης **στὸ στρατό**. Μοῦ γράφουν παιδιὰ ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἀπὸ τὸν Ἔβρο· Πότε ν' ἀπολυθοῦμε! βαρεθήκαμε ν' ἀκοῦμε βλαστήμια· πρωὶ-πρωὶ μὲ τὸ ξύπνημα, στὰ γυμνάσια, στὸ φαγητό, παντοῦ μέχρι τὸ βράδυ… Ἀντη-

χοῦν τὰ στρατόπεδα ἀπὸ ἀσεβεῖς ὕβρεις τῶν θείων, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ παιδιὰ «τῆς μαμάκας» δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν παρόμοιες λέξεις γιὰ τὸν πρόεδρο δημοκρατίας, τὸν πρωθυπουργό, τὸ στρατηγό, τὸ διοικητή, τὸ λοχία τους· ἂς εἶνε καὶ ὁ πιὸ ἁμαρτωλός – τί μὲ τοῦτο; Τὰ γενναῖα ἀντράκια τὸ Χριστό μας καὶ τὴν Παναγιά μας βλαστημοῦν.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* – ποῦ ἀκόμη· **στὴ βουλὴ τῶν Ἑλλήνων**. Τὸ Εὐαγγέλιο μόνο μιά φορὰ τὸ βλέπουν, στὴν ἔναρξι νέας βουλευτικῆς περιόδου, ὅταν τοὺς τὸ φέρνουν ἐκεῖ, καὶ οὔτε τότε σταυρὸ κάνουν. Στὴν Ἀμερική, προτοῦ νὰ συνεδριάσουν, προσεύχονται· ἔχουν καὶ εἰδικὸν ἱερέα γιὰ τὴ βουλή τους. Ἐδῶ τίποτα. Καὶ μία πρότασι ποὺ ἔγινε, νὰ κρεμάσουν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στὴν αἴθουσα, ἀπερρίφθη παταγωδῶς. Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπικρατοῦν οἱ κομμουνισταί, πρώτη ἀπόφασί τους θὰ εἶνε νὰ βάλουν εἰκόνα τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν, τοῦ Στάλιν. Μεγάλοι λοιπὸν αὐτοί, καὶ μικρός, πολὺ μικρὸς ὁ Χριστός! *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* στὴ βουλή, ὅταν ψηφίζωνται νόμοι ὅπως γιὰ τὸ συναινετικὸ καὶ τὸ αὐτόματο διαζύγιο κ.λπ.. Γι' αὐτὸ τώρα οἱ μισοὶ γάμοι διαλύονται καὶ ἁπλώνεται τὸ κακό· καταντήσαμε Σικάγο.

√ *«Ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»* καὶ **στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη**. Ἕνας ἐκπρόσωπος χριστιανικοῦ κράτους πρότεινε· Ἂν θέλουμε νὰ παύσουν οἱ πόλεμοι, νὰ στηρίξουμε τὶς ἀποφάσεις μας στὸ Εὐαγγέλιο. Οἱ ἄλλοι τὸν εἰρωνεύθηκαν, ὁ δὲ ἐκπρόσωπος τῶν Σοβιὲτ ἐπρόβαλε βέτο. Ἔτσι ἐπικρατοῦν στὸν κόσμο τὰ ἀντι-ευαγγέλια. Μοῦ εἶπαν καὶ στενοχωρήθηκα πολύ, ὅτι καὶ μιὰ δασκάλα στὴν Ἀθήνα ἔλεγε στὰ παιδιά· Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ πάλιωσε· τώρα ὁ κόσμος πιστεύει σὲ ἄλλα «εὐαγγέλια»· τοῦ Μάρξ, τοῦ Ἔνγκελς, τοῦ Νίτσε, τοῦ Χίτλερ, τοῦ Σοπενχάουερ κ.ἄ., ποὺ εἶνε νᾶνοι, πυγολαμπίδες μπροστὰ στὸν ἥλιο Χριστό.

√ *«Ἀργεῖ τὸ εὐαγγέλιον»*, τέλος, καὶ **στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας**. Συνεδριάσαμε 70 ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἐπάνω στὴν ἕδρα τῆς αἰθούσης δύο βιβλία, τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ Πηδάλιο. Τὸ ζήτημά μας ἦταν οἱ ἀδελφοὶ ἀρχιερεῖς ποὺ ἔγιναν ἀντικανονικῶς ἔκπτωτοι μὲ τὶς συντακτικὲς πράξεις τῆς δικτατορίας. Ἄρχισε ἡ συνεδρίασις καὶ μίλησαν πολλοί. Ὁ Κοζάνης Διονύσιος εἶπε σοφὰ λόγια. Τί καθόμαστε, λέει, καὶ διαφωνοῦμε; Νὰ λύσουμε τὴ διαφορά μας ὄχι μὲ νόμους καὶ διατάξεις τῆς πολιτείας, ἀλλὰ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπιτρέπει τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ ἔχουμε ἐπὶ 17 χρόνια ἀδικημένους 12 ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι οὔτε δικάστηκαν μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνες οὔτε ἀπολογήθηκαν;... Στὸ διάλειμμα μάλιστα ἕνας ἱεράρχης βρῆκε τὶς σχετικὲς διατάξεις τοῦ Πηδαλίου καὶ ἔβαλε τὸ σημείωμα στὴν ἕδρα τοῦ προέδρου· κι ὅταν ἦρθε ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἀγρίεψε ποὺ κάποιος ὑπενθύμισε ἱεροὺς κανόνες. Ὁρίστε, λοιπόν, γιατί δὲν λύνονται τὰ προβλήματά μας.

Σᾶς παρουσίασα τὸ φάσμα τῆς ἀθλιότητος. Ὁ Κοραῆς εἶχε πεῖ ὅτι, ἐὰν ἡ πορεία τοῦ κράτους θεμελιωθῇ στὸ Εὐαγγέλιο, ἡ Ἑλλάδα θὰ εὐτυχήσῃ. Ὅμως, ὅπως εἴδαμε, *«τὸ Εὐαγγέλιον ἀργεῖ»*. **Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπόν;**

Δὲν ὁμιλῶ ὁ γέρος ἐγὼ ἐπίσκοπος γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Κηρύττω ὄχι λόγια δικά μου, ἀλλὰ τὰ **λόγια τῆς Γραφῆς, τοῦ Πηδαλίου, τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶπε· Ἐὰν καμμιὰ φορὰ εἴτε ἐγὼ εἴτε καὶ *«ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ»* σᾶς πῇ κάτι ἀντίθετο μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, μὴν ὑπακούσετε (Γαλ. 1,8). Λέω λοιπὸν κ' ἐγώ· Ἐάν ποτε –μὴ γένοιτο– σᾶς κηρύξω κάτι παρὰ τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ διαλύσετε τὶς καρέκλες καὶ νὰ μὲ κυνηγήσετε μέχρι τὸν Ἁλιάκμονα.

Μελέτη! Ἀνοῖξτε τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν Καινὴ Διαθήκη. Μελετᾶτε τακτικὰ μὲ βοήθημα τὴν ἑρμηνεία τοῦ Τρεμπέλα. Διαβάστε Παλαιὰ Διαθήκη, πάρτε τὸ Ψαλτήρι ποὺ εἶνε ἡ κιθάρα τοῦ Δαυΐδ. Διαβάζετε οἱ ἴδιοι, συνηθίστε καὶ τὰ παιδιά σας. Ἐγώ, ἐκεῖ ποὺ διαβάζω τὸ Εὐαγγέλιο, –ἂς ἐπιτραπῇ νὰ τὸ πῶ– συναντῶ κάποια χωρία καὶ συγκινοῦμαι. Γιατί; Τὰ ἄκουγα μικρὸς ἀπὸ τὸν πατέρα· ὀλιγογράμματος ἦταν, ἀλλὰ μᾶς διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο. Πέρασα σχολεῖα, πῆγα πανεπιστήμιο, διάβασα βιβλία· δὲν μὲ συγκινοῦν. Ὅταν ὅμως φτάνω σὲ χωρία, ποὺ τά 'λεγε ὁ ἀείμνηστος πατέρας μου, κλαίω.

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ, ἀδελφοί μου. **Καὶ τώρα ἐφαρμογή!** Διαφορετικά, ποιό τὸ ὄφελος;

Γονεῖς! τὸ νὰ γεννήσετε δὲν σᾶς κάνει πατέρες καὶ μανάδες. Πατέρα θὰ σὲ ὀνομάσω, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐὰν **φυτέψῃς στὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ τὸ Θεὸ** καὶ τὰ αἰώνια ῥήματά του. Ὁ Χριστὸς εἶπε· *«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»* (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33. Μᾶρκ. 13,31. πρβλ. Ἀπ. 20,11). Φαντάζομαι **μιὰ Ἑλλάδα ποὺ νὰ ζῇ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο**. Συνεχίζω νὰ κηρύττω, μόνο γιατὶ πιστεύω στὸ Θεό· ἀλλιῶς, θὰ εἶχα ἀποσυρθῇ στὸ Ἅγιο Ὄρος, νὰ βρῶ μιὰ σπηλιά, νὰ κλάψω τὴν ὅλη ἀθλιότητά μας, διότι *«ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»*.

Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ ἀνοίξουμε. Τώρα τ' ἀκοῦτε αὐτά. Τί τὸ ὄφελος ὅμως ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι κι ἀνοίξετε τὴν τηλεόρασι; Ἔγραψα εἰδικὸ βιβλίο **«Κλεῖστε τὶς τηλεοράσεις»**. Μιὰ γυναίκα ἐπισκέφθηκε συγγενεῖς της στὴν Ἀθήνα ποὺ εἶχε νὰ τοὺς δῇ χρόνια. Λόγῳ καθυστερήσεως τοῦ αὐτοκινήτου ἔφτασε μεσάνυχτα. Χτυπάει, ἀνοίγουν, μπαίνει, ἀλλὰ δὲν γύρισαν νὰ τὴ δοῦν· κοίταζαν ὅλοι ἀποχαυνωμένοι στὸ γυαλί. Πικράθηκε πολύ.

Ἀντὶ τὶς τηλεοράσεις καὶ τὰ βίντεο **ἀνοῖξτε** μιὰ ἄλλη «τηλεόρασι», νὰ δῆτε θεάματα ὑπέροχα. **Οὐράνια τηλεόρασι** εἶνε ἡ ἁγία Γραφή. Ἀξίζει νὰ κοπιάσουμε μέχρι ν' ἀποκτήσουμε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ τὴν ἀνοίγουμε τακτικά. Οἱ πόλεμοι ποὺ ἀκοῦμε εἶνε προοίμια ἄλλων μεγάλων δεινῶν· αἰτία ὅλων εἶνε, ὅτι *«ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»*. Καὶ ἂν τολμήσετε μπαίνοντας σὲ λεωφορεῖο ἢ σιδηρόδρομο ἢ ἀεροπλάνο ν' ἀνοίξετε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ δεχτῆτε εἰρωνικὰ χαμόγελα. Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα Κρήτης εἶνε ἀληθινός· *«ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον»*. Σεῖς ὅμως, καὶ ἐλάχιστοι νὰ μείνετε, μὴν παύετε νὰ μελετᾶτε τὸ Εὐαγγέλιο**.** Μελετώντας το θὰ αἰσθάνεσθε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, τὴν *«εὐωδίαν Χριστοῦ»* (Β' Κορ. 2,15)· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 20-3-1991 Τετάρτη τῆς ε΄ ἑβδ. Νηστειῶν βράδυ, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 17-2-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com